

၂၈

The Glass Palace by Amitav Ghosh

ရေနံသာ ကြာတိုင်းအေး
နေဝင်းမြင့်

ခုတိယအကြိမ်

နေဝင်းမြင့်၏ အမှာ

၁။

The Glass Palace ဝတ္ထုကြီးကို သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပညာရှင် ဆရာဂါ (ဦးဦးဂါ)က တစ်ရက် ကျွန်တော် နေထိုင်သည့် မန္တလေးမြို့ ကမ်းနားတိုက်ခန်းသို့ လာရောက်လည်ပတ်ရင်း ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က ဆရာကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ပြန်ရောက်စဖြစ်၍ ဆရာ့ကိုလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အိန္ဒိယလူမျိုး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ၃၀၊ မေ ၂၀၀၃ ရက်စွဲ ထိုးထားသော မစ္စတာယိုဂီး (ယောဂီ) ဆိုသူက ပေးထားကြောင်း ဆရာစာအုပ်တစ်နေရာတွင် တွေ့ရသည်။ ။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ၂၁၊ ဇွန် ၂၀၀၄ တွင် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စာအုပ်ကို မဖတ်သေးဘဲ မျက်နှာဖုံးပေါ်က အညွှန်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။ ။

‘မန္တလေးတွင် အစပြုခဲ့သည့် မျိုးဆက်သုံးဆက်၏ အံ့ချီးဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်၊ စွဲမက်ဖွယ်ဝတ္ထု’

ဤသို့ဖြင့် ပထမအခန်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။ ။ အခန်းကြီး ၇ ခန်း ပါဝင်၍ အခန်းငယ် ၄၈ ခန်း ပါဝင်သော သည် စာအုပ်ကြီးထဲက ပထမအခန်း(မန္တလေး)ကို ဖတ်မိသည် မှ စ၍ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ချ

င် စိတ် ရှိခဲ့သည် ။ တစ်ခန်းပြီးအောင် ပြန်ထားလိုက်သည် ။

ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသလောက် အကြောင်းအရာများ နှင့် ပတ်သက်၍ အမရပူရမြို့တွင် ကိုထွန်းဦး (ထွန်းဦး စာပေ)နှင့် ပြောဖြစ်ကြသည် ။ ကိုထွန်းဦးက ချက်ချင်းပင် ဘာသာပြန်ဆိုရန် အပ်သည် ။ စာမူခကိုပါ ပေးခဲ့သေးသည် ။ ပြီးလျှင် ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေမည်ဟု ဆိုသည် ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဆက်မပြန်ဖြစ်သလို ယနေ့မန္တလေးစာအုပ်တိုက်သည် လည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်သည် ။ ပို၍ ပင် ဝေးသွားခဲ့သည် ။ သည် လောက် ထူထဲသည့် စာအုပ်အတွက် မဂ္ဂဇင်းများက နေရာပေးရန် ခက်သည် ။ အားလုံးပြီးစီးအောင် ပြန်ဆို ထားရန်ကလည်း စွန့်စားရာ ကျလွန်းရောမည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ပြန်လက်စ အခန်းတစ်ခန်းသည် ကျွန်တော့် စာရေးခန်းတွင် အိပ်မောကျသွားခဲ့သည် ။

၂။

တစ်ရက်တွင် . . . ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း (ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း) ထံမှ ဖုန်းလာပါသည် ။ ‘The Glass Palace’ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် စိတ်ဝင်စားသလားဟု မေးသည် ။ ထိုစဉ်က ဆရာကိုယ်တိုင် သူ့မဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်ဆို ထည့်သွင်းရန် ရှိသော်လည်း ဆရာ ဘာသာပြန်လက်စ စာမူက မပြတ်သေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည် ။ ဆရာက ဒါဆိုရင် ပြန်ပြီးသား တစ်ခန်း ပို့လိုက်တော့ဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည် ။ ကျေးဇူးလည်း တင်ရပါ၏။ သည် လော

က် ထူထဲလှသည့် စာအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် လမခြား ခါးမကျိုးအောင် ပြန်ရမည်။ ဆရာက ကျွန်တော် ရေးပို့သမျှ ထည့်သွင်းဖော်ပြမည်။ ဆရာက ဘယ်လောက်တောင် ကြာကြာထည့်နိုင်မှာ လဲ။ ကျွန်တော်က ကော ဘယ်လောက် ဇွဲကောင်းနိုင်မှာ လဲ။

ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။ စာအုပ်ကြီးကို ရှေ့ချ၍ ကျွန်တော် တွေးနေခဲ့သည် ။ ဆရာဝင်းငြိမ်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဆရာမျိုးမြင့် ညိမ်းက Layout ချပြီးပြီ။ Format ချပြီးပြီ။ ဆရာဝသုန်ကို ပုံအပ်ရန် စီစဉ်နေပြီ။ ဝတ္ထုနာမည်က ‘The Glass Palace’ . . ။ ဖန်နန်းတော်၊ မှန်နန်းတော်။ ရှင်းသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြန်ပြီးသားစာမူတွင် စာအုပ်အမည် ပေးရတော့မည် ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် သည် လို လုံးကောက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည် ။ နှစ်ရက်လောက် စဉ်းစားသည့် တိုင် ကျွန်တော့်တွင် ဝီထိ မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေရသည် ။ နောက်တော့ ပခန်းမင်းသားကြီး၏ အောင်မြေသာစံ ပတ်ပျိုးကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည် ။ မဟာဂီတဝင် သီချင်းဖြစ်သည့် ပတ်ပျိုးကို ကျွန်တော် စွဲလမ်းသည် ။ ပခန်းမင်းသားကြီး၏ မြစ်ညာသစ်တောရောက် ခံစားမှု၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တိုင်းတော် ပြည်တော်နှင့် ဝေးနေရသည့် ဘုရင့်သားတော် တစ်ပါး၏ ရွှေပြည်တော်လွမ်း စိတ္တဇ။

အောင်မြေသာစံ ပတ်ပျိုးထဲက စာသားကို ဆရာ မြသန်းတင့် သုံးဖူးသည် ။ M.M.Kae ၏ Far Pavilion ကို ‘ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး’ဟု အမည်ပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် အံ့သြခဲ့ဖူးသည် ။ ဝတ္ထုနှင့် လည်း မလွတ်၊ မူရင်းခေါင်းစဉ်နှင့် လည်း မဝေး။ လှလိုက်သည့် စိတ်ကူး။ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်တွင် လည်း သည် လို ညွှတ်နူး ဆွတ်ဖျံ့ဖွယ် ကောင်းသော ခေါင်းစဉ် ပေးချင်ခဲ့သည် ။ ဤသို့ဖြင့် ‘ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး’ ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ။ ‘The Glass Palace’ နှင့် ရေကန်သာ ကြာတိုင်း

အေးကတော့ လုံးကောက်အားဖြင့် ဝေးကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခံစားမှုက ထိုစာသားများက မခွာနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ။ အောင်မြေသာစံ ပတ်ပျိုးတွင် ပခန်းမင်းသားကြီးက သူခံစားမှုကို ဖွဲ့သည့် အခါ ‘ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး၊ ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး’ ဟု ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ။

တောကြီးတောင်ကြီး ဂနိုင်းကြီးထဲက ပိတ်ပိတ်ဆီးဆီး သစ်တော။ ထိုသစ်တောကြီးထဲက အလွန် ဆိတ်ညံ့လှသော တောတွင်း စမ်းပေါက် ရေအိုင်။ နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်သော တောစိုးသစ်ပင်ကြီးများ ဝန်းရံထားသည့် နက်ရှိုင်းသော မျက်မည်းတောရိုင်းကြီးထဲက ရေကန်အို။ ရေကန် စိမ်းလွန်းလှသည်။ ရေကန် ပကတိ ငြိမ်သက်နေလိမ့်မည်။ ရေကန် နက်ရှိုင်းနေလိမ့်မည်။ ရွက်ခြောက်များ ၊ မိုးစက်များ ၊ နှင်းများ ဖြင့်ပြီးသော ဥဒက ကန္တာရကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်လွန်းလှသော တောကြီးဟေဝန်ထဲက ရေကန်အို၏ အေးစက်သော သဘောကို ပခန်းမင်းသားကြီးက အရအမီ ဆုပ်ဖမ်းခဲ့သည်။ ။ မျှော်တိုင်းဝေးရသော အမရပူ ရွှေမြို့တော်။ ကြာတိုင်းအေးလှသော သူ့ဘဝ ရေကန်အို။

မြစ်ညာသစ်တောနှင့် အမရပူရ။ မန္တလေးနှင့် ရတနာဂီရိ။

တိုင်းတစ်ပါးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသော မြန်မာနန်းကျဘုရင်၏ စိတ်ခံစားမှုသည် လည်း သည့် ထက် မလျော့သာ။ ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှသော အကျဉ်းစံနေရက်များကို အေးစက်နာကျင်စွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် မြန်မာ့နောက်ဆုံးဘုရင်၏ စိတ်ခံစားမှုကို ထင်ဟပ်သော ပခန်းမင်းသား၏ စာသားကိုပင် ကျွန်တော် ရွေးလိုက်သည်။ ။

‘ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး’

အမိတာ့ဗ်ဂိုရှ် (Amitav Ghosh) သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားဖြစ်၍ ကာလကတ္တားမြို့တွင် မွေးသည် ။ ငယ်စဉ်က ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ သီရိလင်္ကာနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည် ။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်၊ ဒေလီတက္ကသိုလ်နှင့် အီဂျစ်တက္ကသိုလ်များ တွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့ကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တက္ကသိုလ်များ စာတို့ တွင် ဆရာအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ။ ဝတ္ထုကြီးသုံးအုပ် ရေးသားခဲ့ကာ Grant at The New Yorker၊ The New York Times နှင့် The Observer သတင်းစာကြီးများ တွင် လည်း ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည် ။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒက်ဘီ (Debbie) သည် လည်း စာရေးဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက်နှင့် အတူ နယူးယောက်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည် ။

"ရွှေနန်းတော် (The Glass Palace) ဝတ္ထုကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ ဇာတ်ရုပ်တွေဖြစ်တဲ့ ရာဂျုံကူမားရ်၊ ဒေါ်လီနဲ့ သီပေါဘုရင်ရဲ့ သမီးတော်တွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ့ကျွန်းတောကြီးတွေထဲက ဘဝတွေနဲ့ ၊ စစ်နဲ့ မိသားစုနဲ့ ဘဝတွေကိုလည်း ကျွန်တော် စွဲနေတယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုကြီးပါပဲ။ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ"

ဂရေစ်ပါလေ (Grace Paley) ၏ မှတ်ချက်ဖြစ်သည် ။ လန်ဒန် အင်ဒီပင်းဒင့် သတင်းစာကြီးကတော့ အရှေ့ဖျားက ဒေါက်တာဇီဗားဂိုးပါပဲဟု ဆိုသည် ။ လန်ဒန်မြို့ထုတ် သည် တိုင်းမ် သတင်းစာကြီးကလည်း ခု

ထိတော့ သည် လောက် စိတ်ကို လှန့်နိုင်တဲ့ ခေတ်ပြိုင်ဝတ္ထုရေးဆရာ မ
တွေ့သေးပါဘူးဟု ချီးကျူးသည်။ သည် တိုင်းမ်စ် လစ်ထရေရီဆပ်ပလီ
မင့် သတင်းစာကတော့ တကယ့်ကို လမ်းခွဲထွက်တဲ့ အသံ၊ ပြောင်မြောက်မှုနဲ့
လေးနက်မှုပါဟု ဆိုသည်။ သည် စာအုပ်ကို ပြန်ဆိုခဲ့သော ကျွန်
တော့်အဖို့ သည် မှတ်ချက်တွေကို သံသယ မဖြစ်မိပါ။ ဝတ္ထုကြီးကို နောက်ခံကားကောင်းကောင်း ၊ အခင်းအကျင်းကောင်းကောင်း ၊ အရက်အဖောက် ကောင်းကောင်း ၊ အချိတ်အဆက်ကောင်းကောင်း ညွတ်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးနိုင်စွမ်းပါပေသည် ဟု ခံစားမိခဲ့သည်။ ။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ နှင့် စစ်၏ ခါးသီးမှုကို တွဲဖက်ခံစားမိရသည်။ ။ နိုင်ငံရေး ဒီရေလှိုင်းများ နှင့် လူမှု ကသောင်းကနင်းများကို ခံစားမိရသည် ဟု ရေးခဲ့သည်။ ။

Amitav Ghosh ၏ ‘The Calcutta Chromosome : A novel of fever, delirium and discovery’, ‘Shadow Lines’, ‘In an Antique Land’ , ‘The Circle of Reason’ ဝတ္ထုများ သည် လည်း ထင်ရှားပါသည်။ ။

"ကျွန်တော် ရွှေနန်းတော် ဝတ္ထုကြီးကို ရည်ညွှန်းတဲ့ အခါ ‘အဖေမှတ်ဉာဏ်သို့’ လို့ စာအုပ်မှာ ထည့်ရန် ညွှန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ‘British – Indian Army’ က လက်ဖတ်နင်ကာနယ် ရှေ့လဲဒ်ဒရာချန်ဒရာဂိုရှ်ပါ။ ယူနစ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အမှတ် ၁၂ နယ်ခြား ဒေသတပ်ရင်းကြီး (12th Frontier Force Regiment) မှာ အရာရှိပါ။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်မှာ ရှိနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆလင်းမ် (General Slim) ရဲ့ အမှတ် ၁၄ ဒီစီတပ်မကို နှစ်ခါ စေလွှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသူပေါ့။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်အဖေ ကွယ်လွန်တော့ ကျွန်တော်က သည် စာအုပ်အတွက် အချက်အလက်တွေ စုနေတုန်းပါ။ စာအုပ်တွေ ရာနဲ့ ချီပြီး ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အမှတ်ရချက်တွေ (memories)၊ ဂေဇက်တီးယားတွေ၊

ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ (ပုံနှိပ်ဆောင်းပါးတွေ၊ လက်
ရေးဆောင်းပါး)၊ မှတ်စုတွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၉၅၊ ၁၉၉
၆၊ ၁၉၉၇ နဲ့ ၁၉၉၉ မှာ ကျွန်တော် မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ အိန္ဒိယနိုင်
ငံတွေက လူပေါင်းများစွာ တွေ့ပြီး မေးမြန်းခဲ့တယ်။
အဓိကအတွေ့အကြုံတွေကတော့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ စစ်မြေပြင် အတွေ့
အကြုံတွေပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဂျဂတ်ချန်ဒရာဒတ္တားကလည်း အ
ထောက်အကူ အများကြီးပေးတယ်။ ဦးလေးက ရန်ကုန်နဲ့
မော်လမြိုင်မှာ ထင်ရှားသူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို မင်းသား (The Prince
) အဖြစ် လူသိများ တယ်။

စာအုပ်အနေနဲ့ တော့ အများကြီးဖတ်ခဲ့တဲ့ အထဲက ဒေဆိုင်း (Desai)
ရဲ့ ‘အိန္ဒိယပြည်ရောက် မြန်မာနန်းကျ ဘုရင် သီပေါ (၁၈၈၅- ၁၉၁၆)
စာအုပ်ဟာ ကျေးဇူးကြီးပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ရောက်စဉ်က ကျွန်
တော့်ကို ကူညီလိုက်တဲ့ ဆရာမသန်းတင့်ရဲ့ ကျေးဇူးကြွေးကိုလည်း ကျွန်
တော် မဆပ်လိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဆရာ မြသန်းတင့်ဟာ လူစိတ်ဓာတ်အရာ
မှာ မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဇွဲလုံ့လ ခံနိုင်ရည်အရှိဆုံး ရှင်သန်ခြင်း နိမိတ်ပုံ
ပါ။ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် တွေ့ခဲ့ရပေမဲ့ စာပေပေါ်
သူမြင်တဲ့ အမြင်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းလေး လမ်းပြ
သဘောဆောင်ခဲ့တဲ့ အပြင် ကျွန်တော့်ကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်လို့
တောင် ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ဆရာဟာ အရွယ်မတိုင်ခင် ကွယ်လွန်ရှာလို့
နမ္မောတသ မိပါတယ်။”

Amitav Ghosh က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ နှင့် The Glass Palace ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားသူ Mr. Amitav Ghosh တို့ တွေ့ခွင့် ဆုံခွင့် စကားပြောခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ ရိုဒ်အိုင်းလင်းပြည်နယ် (Rhode Island State) ရှိ ဘရောင်းတက္ကသိုလ် (Brown University) တွင် ကျင်းပသော အရှေ့တောင်အာရှ စာပေနှင့် အနုပညာ ပွဲတော် (South - East Asia Literature and Art Festival) သို့ တက်ရောက်ရန် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာ မျိုးမြင့်ညိမ်းတို့ ကို ဖိတ်ကြားခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးနေသော ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)လည်း တက်ရောက်ခွင့် ရသည့် အတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားပါသည်။ ။ ညီလာခံကို ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ် ကျင်းပရာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ကမ္ဘာ့ စာရေးဆရာကြီး အချို့နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ ။ အထူးသဖြင့် မြန်မာများကို စိတ်ဝင်စားသော Amitav Ghosh နှင့် သူ့ဇနီး Debbie တို့ နှင့် အထိအတွေ့ များခဲ့ရသည်။ ။ တစ်ရက်တွင် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းအတွက် အင်တာဗျူးတောင်းခံရာ ခွင့်ပြုသဖြင့် ခန်းမ တစ်နေရာတွင် စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။ ။ သူသိချင်တာတွေကို များများ မေးသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း များများ မေးဖြစ်ကြသည်။ ။

ဘရောင်းတက္ကသိုလ်သည် မြို့ပြတက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်ရာ မြို့၏ ထင်ရှားသောနေရာများ တွင် ဆရာ ဝသုန်၏ ‘ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး’ ဝတ္ထုသရုပ်ဖော် ပန်းချီကားကြီးများကို ချိတ်ဆွဲထားသည် ဖြစ်၍ အများ ၏ အာရုံကျခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ။ Amitav Ghosh ကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းသာနေပုံရသည်။ ။ ကျွန်တော်က ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာသာပြန်ခြင်းကို

ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သည့် အခါ နားလည်ပါကြောင်း၊ ပြန်ဆိုသည့် အတွက်ပင် ဂုဏ်ယူပါကြောင်း ပြောပြသည်။ ။

"ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံကို လာပါဦးမယ်။ အထူးသဖြင့် မန္တလေးကို ရောက်အောင် လာပါဦးမယ်။ သည် ဝတ္ထုကြီးက မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင် ကို ရောက်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော့်ဘိုးဘွား မိဘများ နဲ့ ပါ နှီးနွယ်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ရေးကတည်းက စိတ်နှလုံးနှစ်ပြီး ရေးခဲ့တယ်။ သည် ဝတ္ထုကြီးဟာ သိပ်ကို အောင်မြင်ခဲ့ ပါတယ်"

၅။

သည် ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ရန် အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့ရုံမက ပရိသတ်ကြိုက်သော ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ရေးသားရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဆရာဝင်းငြိမ်းနှင့် ဆရာမျိုးမြင့်ညိမ်းတို့ ၏ ကျေးဇူးကို ဖော်ပြပါမှ မင်္ဂလာရှိပါလိမ့်မည်။ မူရင်းစာအုပ်က ထူသဖြင့် လပေါင်းများစွာ ထည့်သွင်းရမှာ ကို သိပါလျက် နေရာပေး ခဲ့သည့် အတွက်လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဆရာမျိုးမြင့်ညိမ်းက ဆရာဝသုန်နှင့် ပုံအပ်ကာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့သည့် အတွက် ပရိသတ်များကြားတွင် အမှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့သော စာမူဖြစ် ခဲ့သည်။ ။ ဆရာဝသုန်၏ လက်ရာများကို တစ်လချင်း စောင့်ကြည့်ကြသည့် ပန်းချီပညာရှင်များ ပင် ရှိခဲ့သည်။ ။ ပုဂံမြို့ကို ရောက်စဉ်က ဆရာဝသုန်၏ သရုပ်ဖော်ပုံများကို လစဉ် ဖြတ်သိမ်းထားကြသည် ဆိုသော ပန်းချီဆရာ မိတ်ဆွေများ နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ။ မူရင်းဝတ္ထုရေးသူ Amitav Ghosh ကပင် ဆရာဝသုန်၏ လက်ရာများ

ကို အံ့သြချီးကျူးခဲ့သည်။ ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာဝသုန် ကွယ်လွန်သွားသည့် အတွက် နှမြောတသမိခဲ့ရသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း ရေးဆွဲသရုပ်ဖော်ခဲ့သော ဆရာဇော်မောင်၏ လက်ရာများ သည် လည်း ဆန်းသစ်လှပါသည်။ ။ သည် အတွက် ဆရာဝသုန်နှင့် ဆရာဇော်မောင်တို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

မူရင်းစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် အိမ်တိုင်ရာရောက် ပေးခဲ့သော ဆရာဂါ(ဦးဦးဂါ)၊ သည် စာအုပ်ကို ရေးရန် ကနဦး တိုက်တွန်းခဲ့သော ကိုထွန်းဦး (ထွန်းဦးစာပေ)၊ နန်းဓလေ့များ နှင့် ပတ်သက်၍ ဖတ်ရှုတည်းဖြတ်ပေးခဲ့သော ဆရာမောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)၊ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ခွန်အား ပေးခဲ့သော ဆရာမြင့်သန်း(ဩစတြေးလျ)၊ စာမူများကို ဖတ်ရှု သန့်စင်ပေးသော ချစ်ဇနီး ခင်ခင်ထူးနှင့် စာအုပ် အဖြစ် ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ထုတ်ဝေပေးသော နှမငယ် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (ပုဂံစာအုပ်တိုက်)တို့ ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောလိုပါသည်။ ။

လစဉ် စောင့်ဖတ်နေကြပါသည် ဆိုသူများ ၊ စာအုပ်ထွက်မှ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖတ်မည်ဆိုသူများ ၏ ဩဇာသမာလာမေတ္တာစာများကြောင့် လည်း အားသစ်ရပါကြောင်း ပြောချင်ပါသည်။ ။

နေဝင်းမြင့်

၂၀၂၁ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၉၊ မန္တလေး

